

V takových případech dojde k odevzdání předlužené pozůstalosti dědici.

Po odevzdání pozůstalosti nemůže dědic již žádati o soudní svolání pozůstalostních věřitelů ani o prohlášení konkursu na pozůstalost. Vždyť odevzdáním splyne pozůstalost s ostatním majetkem dědicovým. Podle výše uvedených úvah můžeme dedukovati, že dědic ručí každému pozůstalostnímu věřiteli svým veškerým jměním, třebaž se přihlásil k pozůstalosti s výhradou dobrodiní inventáře, za kvotu, která by na věřitele připadla, kdyby se pozůstalost rozdělila mezi věřitele podle kursního řádu, a sice ručí dědic ten v rozsahu inventáře bez ohledu na případné zhodnocení či znehodnocení pozůstalosti.

Nerozhoduje zde, zda ten který věřitel dříve svou pohledávku vymáhal, neplatí zde zásada »prior in tempore, potior in iure«, nýbrž dědic jest nucen, chce-li se uvarovati ručení podle §u 815 všeob. obč. zák., vůči věřitelům požadujícím na něm více než svrchu zmíněnou kvotu, hájiti se námitkou, že pozůstalost nestačí, a předložit soudu o tom důkazy a žádati vypočtení kvoty, kterou toliko jest povinen věřitelovu pohledávku zaplatiti.

Soud jest povinen k námitce, že pozůstalost nestačí, na návrh přihlížeti a provésti nabídnuté důkazy k cifernímu určení dědicova závazku a nemůže jej odkázati až na eventuelní námitky podle §u 35 exekučního řádu. (Rozh. ze dne 5. listopadu 1924 Rv. I. 1572/24.)

V.

Měl bych nyní zodpověděti otázku položenou v úvodu tohoto článku, zda jest pro dědice právně prospěšnější přijati předluženou pozůstalost, ovšem s výhradou dobrodiní inventáře, či ji odmítnouti.

V odstavci III. citovaný názor Nejvyššího soudu, podle něhož ani soudní svolání pozůstalostních věřitelů nepřekáží, aby pozůstalostní věřitelé zjednali si uspokojení svých pohledávek v řízení sporném a exekučním ještě před uplynutím ediktální lhůty, zajisté vystavuje dědice nebezpečí majetkové ztráty, jak na to bylo poukázáno.

Poněvadž dědic ručí věřitelům toliko do výše inventáře (sporno) t. j. do výše, jakou byla aktiva a passiva v inventáři odhadnuta, jest případné zhodnocení neb znehodnocení pozůstalostních aktiv na účet dědicův.

Konečně jest potřebí uvážiti, že vzdáním se dědickeho nároku vzdává se dědic i nároku na případné dodatečně na jevo vyšlé jmění pozůstalostní, o němž v okamžiku vzdání se dědictví nevěděl.

Nelze tedy generelně zodpověděti otázku v úvodu tohoto článku položenou. Bude vždy potřebí přihlížeti ke všem skutkovým okolnostem toho kterého případu.

Dr. LAD. SKULA:

Ověření podpisu na plné moci při pozůstalostech.

Až do vydání zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 15. června 1931 č. 100 Sb. z. a n. platil § 8 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. o soudním řízení nesporném.

Podle tohoto ustanovení požadovalo se při pozůstalostech, aby plné moci, vydané v jiné zemi než v zemi,

v níž projednávající soud měl sídlo, byly vždy opatřeny soudně neb notářsky ověřeným podpisem, třebaž plná moc vydána byla v zemi Československého státu.

Byl-li na příklad projednací soud na Moravě a plná moc vydána v Čechách neb na Slovensku či na Podkarpatské Rusi, bylo nutno podpis na plné moci, pro pozůstalostní řízení znějící, dáti soudně neb notářsky ověřiti.

To se změnilo novým řízením nesporným, totiž zákonem č. 100/1931 Sb. z. a n., jímž mezi jinými zrušen byl též § 8 cís. patentu č. 208/1854 ř. z.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 č. 100 Sb. z. a n. ustanovuje o plných mocích toliko v § 9, že

a) plná moc musí býti při prvním úkonu před soudem prokázána listinou nebo prohlášena ústně do protokolu,

b) rozsah, účinek a trvání její řídí se obsahem plné moci a soukromým právem,

a v § 34, podle něhož platí i o plných mocích v řízení nesporném analogicky předpisy zákona o řízení sporném.

Platí tedy i v řízení nesporném — jak v Mrštínově vydání nového zákona o řízení nesporném se uvádí na str. 81 — obdobně ustanovení § 30 c. ř. s., že když zmocnění stalo se listinou soukromou a vznikne pochybnost o její pravosti, lze na návrh, nebo z moci úřední naříditi, aby podpis zmocnitelův na listině byl soudně neb notářsky ověřen a rovněž že ustanovení toto nemá platnosti, když advokát nebo notář soudu známý zakročuje jako zmocněnec a potvrdí pravost podpisu, odvolaje se na svou přísahu.

Z toho vyvozují, že podle nového nesporného řízení není zapotřebí ověřeni podpisu na plné moci pro pozůstalostní řízení, jsou-li tyto plné moci vydány kdekoli na území Československého státu.

Výjimka ovšem je případ, že vznikne pochybnost o pravosti plné moci.

JUDr. OTTO HYBL, Mor. Ostrava:

K praktickému použití § 29 nesp. pat.

Že okruh notářské činnosti jest stále více zúžován, o tom netřeba se šířiti.

Zapomíná se, že řada různých drobných osvědčování jest pouze malou součástí složitějšího ústrojí odpovědné agendy notářské a že hlavním úkolem notáře zůstává působiti v širokých vrstvách lidových jako nepředpojatý učitel a právní rádce, vésti strany objektivně při tvoření nových právních poměrů a tak nemalou měrou spolupůsobiti a přispívati při utváření se nového práva.

Nejsmutnější ovšem zjevem jest, že především některé soudy na místě, aby zejména k jejich ulehčení přispívající činnost notářskou řádně ocenili, notáře stranám nadřadili a za sobě rovného uznali, dopouštějí se pravého opaku a naříkajíce při tom na přetížení, notáře přehlíží a prohlašují často neodpovědně, že notářství jest přebytečnou institucí.

Nedostatek nutno hledati ovšem hlavně v zastaralém notářském řádu.

Jest jisto, že tento notářský řád jest technicky pochybeným a neodpovídá ani zdaleka dnešnímu celkovému právnímu vývoji.

Vzhledem k této těžké situaci, ve které se stav notářský nyní nachází, nutno trvati bezpodmínečně na tom, aby notářům, jako soudním komisařům, bylo dáno to, co jim alespoň dle stávajících zákonů patří.